सप्तदशीमाह। "वृषारवाय वदते। यदुपावति चिच्चिकः। आघाटीभिरिव धावयन्। अरण्यानिर्महीयते" इति। वृष्टिकाले रवः शब्दविशेषो यस्य पक्षिविशेषस्य सोऽयं वृषारवः स हि निर्ज्जनादरण्यान्या उपरि निर्गत्य निरन्तरं चिदित्यादिशब्दं वदति तथावदते वृषारवाय पक्षिणे प्रत्युत्तरवादी चिच्चिकाख्योऽन्यः पक्षी यत् यदा उपावति समीपमागत्य तदीयमभिवदनं प्रत्युत्तरदानेन परिपालयति। एकस्मिन् पक्षिणि चिचिशब्दं कुर्व्वति सति अन्योऽपि तज्जातीयाः पक्षिणः तदानीमेव चिचिशब्दान् कुर्व्वते। तदानीं इयमरण्यानिः महीयते पूज्यते। तत्र दृष्टान्तः, आघाटीभिरिव काण्डवीणादिभिः धावयन्निव शोधयन्निव यथा गानकाले गायकः पुरुषः स्वरविशेषान् वीणादिभिः शोधयति तादृशकुशलैर्गायकैः सेव्यमानः राजा यथा लोके पूज्यते, एवमुक्तिप्रत्युक्तिरूपचिचिशब्दसहस्राणि कुर्व्वद्भिः सूक्ष्मैः पक्षिविशेषैः युक्तेयमरण्यानिः शोभत इत्यर्थः॥

अष्टादशीमाह। "उत गाव इवादन्। उतो वेश्मेव दृश्यते [६]। उतो अरण्यानिः सायम्। शकटीरिव सर्ज्जति" इति। उत अपि च गाव इव, यथा ग्रामे गावो गृहे वसन्ति तथा अरण्ये गवयाद्याः मृगविशेषाः तृणान् भक्षयन्तो वर्त्तन्ते। उत अपि च लतागुल्मादिकं तत्र तत्र वेश्मेव गृह इव दृश्यते। उत अपि च इयमरण्यानिः सायंकाले वृक्षान्तरालेषु तमसाच्छन्नेषु शकटीः सर्ज्जतीव लक्ष्यते, यथा कृषिकाः सायंकाले